

שבת ON מוסף שמונה עשרה OF ברכה THE MIDDLE

A review of the history of the middle ברכה of עשרה on מוסף שמונה עשרה reveals that two versions of the ברכה exist. The more popular version is the following:

תכנת שבת, רצית קרבנותיה, צוית פרושיה עם סדורי נסכיה. מענגיה לעולם כבוד ינחלו, טועמיה חיים זכו, וגם האוהבים דבריה גדלה בחרו, אז מסיני נצטוו עליה. ותצונו, י-י א-להינו, להקריב בה קרבן מוסף שבת כראוי. יהי רצון מלפניך, י-י א-להינו ואלהי אבותינו, שתעלנו בשמחה לארצנו, ותטענו בגבולנו, ושם נעשה לפניך את קרבנות חובותינו, תמידים כסדרם ומוספיים כהלכתם. ואת מוסף יום השבת הזה, נעשה ונקריב לפניך באהבה, כמצות רצונך, כמו שכתבת עלינו בתורתך, על ידי משה עבדך, מפי כבודך, כאמור: וביום השבת, שני כבשים בני שנה תמימם, ושני עשרנים סלת מנחה בלולה בשמן ונסכו. עלת שבת בשבתו, על עלת התמיד ונסכה. ישמחו במלכותך שומרי שבת וקוראי ענג, עם מקדשי שביעי, כלם ישבעו ויתענגו מטובך, ובשביעי רצית בו וקדשתו, חמדת ימים אותו קראת, זכר למעשה בראשית. א-להינו וא-להי אבותינו, רצה במנוחתנו, וכו'.

The רמב"ם presents a second version. It is a version that is still recited today by those who follow נוסח תימן:

רמב"ם סדר תפילות נוסח הברכות האמצעיות-ברכה אמצעית של מוסף שבת: למשה צוית על הר סיני מצות שבת שמור וזכור ובו צויתנו י-י א-להינו להקריב לך קרבן מוסף כראוי יהי רצון מלפניך י-י א-להינו שתעלנו לארצנו וכו' ואת מוסף יום המנוח הזה נעשה ונקריב כו' עד על ידי משה עבדך ולא נתתו מלכנו לגויי הארצות ולא הנחלתנו מלכנו לעובדי אלילים גם במנוחתו לא ישכנו ערלים לבית ישראל נתתו זרע ישורון אשר בם בחרת חמדת ימים אותו קראת א-להינו וא-להי אבותינו רצה נא במנוחתנו כו' עד ברוך אתה י-י מקדש השבת.

Translation: The following represents the middle Bracha of Shabbos Mussaf Shemona Esrei: To Moshe on Mount Sinai You delivered the commandment to fulfill the Mitzvah of Shabbos with the words: Shomor and Zachor (observe and remember). And as part of that Mitzvah, You commanded us to bring the Mussaf sacrifice in the appropriate manner...

This version of the ברכה is not found in סדר רב עמרם גאון nor in the סידור of רב סעדיה גאון. Professor Ezra Fleischer presents the ברכה on page 23 of his book: תפלה ומנהגי תפלה ארץ. His only comment as to the ברכה is the following:

הנוסח, הנראה קדום ביותר, מובא לראשונה בסידור הרמב"ם.

Translation: The wording, which appears to be very ancient, is found for the first time in the Siddur of the Rambam.

Professor Fleischer believes that the ברכה is very old based on the fact that the opening lines are in the form of a פיוט:

למשה צוית / על הר סיני / מצות שבת / שמור וזכור
ובו צויתנו / י-י א-להינו / להקריב לך / קרבן מוסף כראוי.

Although the version of the ברכה provided by the רמב"ם is currently recited only by those who follow נוסח תימן, it had a greater following earlier in Jewish History:

טור אורה חיים הלכות שבת סימן רפ"ו—ולאחר שיחזרו הספר יאמר שליה ציבור קדיש ויתפללו הציבור תפלת מוסף שלש ראשונות ושלש אחרונות וקדושת היום באמצע. ונוהגין בספרד לומר למשה צוית, ובאשכנז נוהגין לומר תכנת שבת.

Translation: After returning the Torah scroll the prayer leader should say Kaddish. The congregation should then recite Shemona Esrei of Tefilas Mussaf; the three opening Brachos, the three closing Brachos and the Bracha in the middle whose theme is the sanctity of the day. In Spain it is customary to recite the middle Bracha that begins: L'Moshe Tzivisa while in Ashkenaz, it is customary to recite the Bracha that begins: Tikanta Shabbos.

A survey of older סידורים reveals that some סידורים that followed מנהג ספרד included both versions of the ברכה and presented each congregation with a choice as to which version to recite¹. Two questions: Concerning each of the middle ברכות of שמונה עשרה on שבת we learned of alternate versions of the ברכות and yet we never saw a סידור which presented its readers a choice between the ברכות. Why was this ברכה treated differently? Second question: Why did most Sephardic congregations abandon the practice of reciting למשה צוית as the middle ברכה of מוסף שמונה עשרה on שבת? Apparently two of the central leaders of the great era of Kabbalah in צפת, the רמ"ק, Rabbi Moshe Cordevero, זצ"ל and the אר"י, Rabbi Isaac Luria, זצ"ל, disagreed as to which version of the ברכה should be recited². Each one found a basis in Kabbalah to support his position. Rabbi Cordevero advocated for the recital of למשה צוית and Rabbi Luria advocated for the recital of תכנת שבת. It appears that over the years, the majority of Sephardic congregations moved towards accepting the position of the אר"י³. Because the dispute involved two great Kabbalistic leaders, some congregations attempted to follow a practice that included reciting both versions. A clue to such a dual practice is found on page 6 of the book: שארית יהודה⁴ written by Rabbi Yehudah Chaim Ben Ezra haKohen Tarav. On that page he answers the following question: what was his opinion of the custom followed in some Sephardic synagogues to have the congregation recite the version of the middle ברכה of שמונה עשרה on שבת that begins: תכנת שבת when reciting the silent שמונה עשרה while the שליח ציבור recited the version of the middle ברכה that begins: למשה צוית when he repeated שמונה עשרה⁵? From the question we can conclude that some congregations followed such a practice in order to comply with both the opinion of the רמ"ק, Rabbi Moshe Cordevero, זצ"ל and the opinion of the אר"י, Rabbi Isaac Luria, זצ"ל.

Those who included the paragraph of למשה צוית differed in one respect from the version presented by the רמב"ם. They included the verses that described the קרבן מוסף while the רמב"ם and נוסח did not. Why did the רמב"ם omit the פסוקים תימן

תלמוד ירושלמי מסכת ברכות פרק ד דף ח טור ג /ה"ו—שמע מינה שאדם מתפלל ומהלך ד' אמות

1. The same סידורים presented two versions of ברוך שאמר as well; one version that contained 87 letters and a second longer version that provided for inserts for שבת and יום טוב.
2. We will look at the basis of their disagreement when we examine the wording of the ברכה of תכנת שבת.
3. A similar move was made towards accepting the version of ברוך שאמר that contains only 87 words.
4. Available at www.hebrewbooks.org.
5. Rabbi Tarav answered that in his opinion such a practice should not be followed.

להבין את התפלה

ומתפלל של מוסף. אמר רבי אבא ולא סוף דבר עד שיהלך ד' אמות אלא אפי' שהא כדי הילוך ארבע אמות רב אמר צריך לחדש בה דבר ושמואל אמר אין צריך לחדש בה דבר רבי זעירא בעי קומי רבי יוסי מהו לחדש בה דבר אמר ליה אפילו אמר ונעשה לפניך את חובותינו תמידי יום וקרנן מוסף יצא.

Translation: We can conclude that a person must walk four Amos and then recite Tefilas Mussaf after concluding Tefilas Shacharis. Rabbi Abbah said: He does not necessarily have to walk four Amos provided that he waits the amount of time it would take to walk four Amos. Rav said: It is necessary to include new wording when reciting Tefilas Mussaf. Shmuel said: It is not necessary to include new wording when reciting Tefilas Mussaf. Rabbi Zeira came before Rav Yossi and asked: What did Rav mean when he said that it is necessary to include a new thought when reciting Tefilas Mussaf? Rav Yossi told him: even if he said simply: and we will fulfill our obligation before You by bringing the daily sacrifices and the Mussaf sacrifice, fulfilled his obligation.

According to this excerpt, it was not necessary to include the פסוקים that described the קרבן מוסף in order to fulfill the requirement of ונשלמה פרים שפתינו, allow the product of our lips to be a substitute for the sacrifices. It was sufficient to refer to the קרבן מוסף by way of a general statement. What would have motivated the רמב"ם to omit the פסוקים that describe the קרבן מוסף? He may have been acting out of concern that including פסוקים in עשרה would lend support to the Karaite movement. The Karaites accepted the truth of only the written law, תנ"ך, and rejected the truth of תורה שבעל פה, the Oral Law. As a result, their סידור contained very little original wording and instead, consisted almost entirely of verses from תנ"ך. The רמב"ם may have taken advantage of the ruling of the תלמוד ירושלמי that it was not necessary to include the verses that described the קרבן מוסף as a means of reinforcing the fact that the interpretations that our Rabbinical leaders had given to the words of the Written Law were to be given equal validity with the words of the Written Law.

The אבודרהם's version of the ברכה of למשה צוית differs from that of the רמב"ם:

ספר אבודרהם שחרית של שבת-תפלת מוסף אומר שלש ראשונות ואח"כ למשה צויתה על הר סיני על שם ועל הר סיני ירדת. ורב עמרם ורבינו סעדיה החילו תפלה זו תכנת שבת רצית קרבנותיה. ולפי שאין מנהגינו לאמרה לא רציתי להאריך בפירושה. מצות שבת זכור ושמור כדאמרינן זכור ושמור בדבור אחד נאמרו. ובו צויתנו ה' א-להינו חוזר על הר סיני שזכר. להקריב בה קרבן מוסף שבת כלומר אע"פ שקדשת השבת ואסרת לעשות בה מלאכה בשבת עצמה צוית להקריב הקרבנות ולדחות את השבת. ואמרו רז"ל עולת שבת בשבת ולא עולת שבת זו בשבת אחרת. ואם ישנה חייב משום חילול שבת. יהי רצון מלפניך ה' אלהינו ואלהי אבותינו שתעלנו לארצנו ע"ש וקמת ועלית אל המקום. ותטענו בגבולינו על שם ותטעמו בהר נחלתך ועל שם השם נבולך שלום. ושם נעשה לפניך את קרבנות חובותינו תמידין כסדרן פי' כסדר הכתובין בתורה. ומוספין כהלכתן הכתובין בתורה. את מוסף וכו', באהבה על שם כי מאהבת ה' אתכם. כמצות רצונך על שם כאשר צוך שכתוב בשבת. ואמר רצונך על שם שכתוב בקרבנות ורציתי אתכם נאם ה' א-להים. כמו שכתבת עלינו בתורתך אמר לשון עלינו ע"ש זכרו תורת משה עבדי אשר צוית אותנו בחורב על כל ישראל וגו'. על ידי משה עבדך ע"ש ומצות וחוקים ותורה צוית להם ביד משה עבדך. ואומר ישמחו במלכותך ורצה נא במנוחתנו וכו'.

6. A sample of a Karaite סידור is available at the Beurei Hatefila Institute website.

Translation: For Tefilas Mussaf, he says the first three Brachos of Shemona Esrei and then: L'Mosheb Tzivias Al Har Sinai. This is based on the verse: from Har Sinai you came down. Rav Amrom Gaon and Rav Saadiya Gaon provided that the fourth Bracha of Mussaf Shemona Esrei on Shabbos begin with the words: Tikanta Shabbos Ratzisa Korbonoseba. Since it is not our custom to recite that version of the Bracha I will not spend time explaining it. The words: Mitzvas Shabbos Zachor V'Shamor are based on what we learned in the Gemara that the words: Zachor V'Shmor were said simultaneously by G-d. The words: Oo'Vo Tzivisa Hashem Elokeinu represent a return to the theme of Har Sinai. L'Hakriv Bab Korban Musaf Shabbos means that although Shabbos was given a special sanctity in that work was prohibited, G-d still ordered that Korbanos be brought on Shabbos even though the work necessary to bring those Korbanos violated the general prohibition of work on Shabbos. Our Sages said: Olas Shabbos B'Shabbato meaning bring this week's sacrifice this week and not next week. If you do delay it, you are then violating the rules of Shabbos. Yihei Ratzon . . . Sh'Ta'Alainu L'Artzeinu is based on the verse: and you will rise and you will go to the place. V'Tita'Einu B'Givuleinu is based on the verse: and you will plant them on the mountain of your heritage and based on the verse: who makes your place peaceful. The words: V'Shom Na'Aseh . . . K'Sidrom mean: in the order they are written in the Torah. The words: Oo'Mussafim K'Hilchosom mean those written in the Torah. The word: B'Ahava is based on the verse: out of G-d's love for you. K'Mitzvas Ritzonecha is based on the word that G-d commanded you concerning Shabbos. And we say: Ritzoncha because concerning the sacrifices G-d says and I wanted you. Kmo Sh'Kasavta Aleinu B'Torosecha-the word Aleinu is used based on the verse: remember the Torah of Moshe my servant that I commanded him in Choreb on behalf of all the Jewish People. The words: Al Yidei Moshe Avdecha are based on the verse: and the Mitzvos that I commanded by way of Moshe. Then say: Yismichu B'Malchusecha.

The major difference between the version presented by the אבודרהם and the one provided by the רמב"ם is in the order of the words: זכור ושמור. That is the order that the אבודרהם provides and is based on the order in which the words appear in the תורה; i.e. the word: זכור is found in the commandment for פרשת ואתחנן in עשרת הדברות while the word: שמור appears in the commandment for פרשת ואתחנן in עשרת הדברות that is included in the שבת. The order of the word as it appears in the רמב"ם later became the order of the words as used by Rabbi Shlomo Alkabetz in composing the לכה דודי פיוט. Kabbalists explain the basis for that order on the following: that the word: שמור represents Friday night and the word: זכור represents שבת day.

מאור ושמש⁷ דברים פרשת ואתחנן-ואיתא בזוהר הקדוש (הקדמה ה', ב') תרי שבתות; שבת דמעלי שבתא ושבת דיומא שבתא, ושמור הוא מדת מלכות שבת דמעלי שבתא, וזכור הוא יומא שבתא. ולפי זה שפיר יסד הפיוט שמור וזכור בדיבור אחד, ברישא שמור והדר זכור, כי יראת שמים הוא שער הראשון אשר צדיקים יבואו בו.

Translation: We find in the Zohar (Introduction 5, 2) that two Shabbosim exist: Shabbos of Friday night and Shabbos of Saturday day. The word: Shamor represents the attribute of Shabbos as King which is on Friday night. The word: Zachor represents the day of Shabbos. Based on this order of events, the composer of the Piyut of Lecha Dodi was correct in putting the word: Shamor before the word: Zachor in the line that reads: the words: Shamor and Zachor were recited by G-d simultaneously. This follows the rule that fear of G-d (because G-d is king) is the first gate through which the righteous pass through.

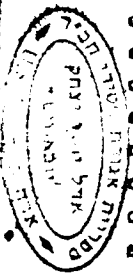
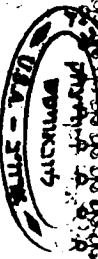
7. Rabbi Kalonymos Kalman haLevi Epstein was born in Cracow in 1751. He was a disciple of Rabbi Elimelech of Lizensk, the Seer of Lublin, and other great Chassidic leaders. He died in 1823. His work Ma'or VaShemesh is considered one of the foundations of Chassidic thought. (Bar Ilan Digital Library)

ע"י חיים תשס"ט

בית מנוחה

סדר תפלה
לכל שבתות השנה
ועמידות של שלש רגלים
כמנהג ק"ק ספרדים

לשכ עבאח ושכ
לעזר זלח
חיל סל
קע

בית נאה מלא חור והדר : בסדר נכון לפני המתפלל בא מסודר : שהכל סוזמן רלא צריך למיחרר : הר"ם הררים :

בית זה מפואר ומיעולה : עליון למעלה ככפל כפלי : מהרפס מקדם פה ליוורנו ואף מסרורו וויז הרני זה משובח ועולה : בכמה מעלות טובות : ככירים יתירים :

בית גדול הוא זה : לעין כל רואה ותנוה : בתוספת חדשים כזה ומה : דינים מחודשים שייכים ונצרכים בסדר הזה : בשלחן ערוך סחרים ומורים :

בית מלא אורה מספרן של צדיקים : ראשונים ואחרונים דינים מצדקים : להלכה ולמעשה כאו מוקקים : מזהירים ומאירים : לקטרים אספתים וזקתים : לזכות את הרבים ישרתים : יאני א"ש צעיר הבוטח בה עויו ומעויו : יאודה שמואל אישכנוי :

פה ליוורנו יע"א

שנת ושמדו בני ישראל את השבת לפ"ק

ברפוס המשוכח

של שלמה בילפורטי וחכירו כ"ו

מדפיסים ומוכרי ספרים

נתן לחם לכל בשר

הפואל הודו לאל השמים (ח' רע"ב)

כלית

כלית

לחי עולמים	הכינה והברכה	לחי עולמים	האררת האמונה
לחי עולמים	הרעת והרכור	לחי עולמים	הנאה והגדולה
לחי עולמים	הוער והותיקות	לחי עולמים	ההוד וההדר
לחי עולמים	החיל והחוסן	לחי עולמים	היוז והזוהר
לחי עולמים	היהוד והיראה	לחי עולמים	השכס והטהר
לחי עולמים	הלקה והלכוב	לחי עולמים	הכתר והכבור
לחי עולמים	הנוי והנצח	לחי עולמים	המלוכה והממשלה
לחי עולמים	העז והענוה	לחי עולמים	הסני והסגב
לחי עולמים	הצבי והצדק	לחי עולמים	הפאר והפרות
לחי עולמים	הרחמים והרוסמות	לחי עולמים	הקריאה והקדושה
לחי עולמים	התהלה והתפארת	לחי עולמים	השיר והשבח

א לריך לומר הנוסח כדורך שאמר של פ"ו תיבות דוקא ולא הנוסח אחר כי הנוסח של פ"ו תיבות הוא המתוקן והמלובן אשר תוכו רכוף סודות נוראים ככתוב בכתבי האר"י זקוק"ל :

ב כרוך שאמר והיה העולם ר"ת בשו"ה לרמזו כי עליונים ותחתונים שים בכרכה • מכאן שאין לשנות בשבת • הרב מהרי"ן זלה"ה נס' נגיד ומלכה • וכוונתו דכין בחול בין בשבת אין לשנות הנוסח דפ"ו תיבות :

ג שאר דינים השייכים לכרוך שאמר ולפסוקי דומרה הלא הם כתובים לפניך בחלק בית עובד בסדר תפלה לימי החול דף ס"ט ודף ע'

יש לחזו שני תיבות שלפניו נידו הימנית ולכסוף כ"ס ונטקס • ועומד ואומר ככוונה יס אומרים כרוך שאמר על דרך הקבלה שהוא כ"ו תיבות :

ברוך שאמר והיה העולם

אומר ועושה • ברוך גזור ומקיים • ברוך עושה בראשית • ברוך מרחם על הארץ • ברוך מרחם על הבריות • ברוך משלם שכר טוב ליראיו • ברוך מעביר אפדה ומביא אורה • ברוך אל חי לעד וקים לנצח • ברוך שאין לפניו

ברוך שאמר והיה העולם

ברוך הוא • ברוך גזור ומקיים • ברוך עושה בראשית • ברוך מרחם על הארץ • ברוך מרחם על הבריות • ברוך משלם שכר טוב ליראיו • ברוך מעביר אפדה ומביא אורה • ברוך אל חי לעד וקים לנצח • ברוך שאין לפניו

ועבריו

לפניו עולה • ולא שכחה ועבדיו • ובשירי דוד עבדך
 ולא משוא פנים • ולא מקח שחד • צדיק הוא
 בכל דרכיו וחסיד בכל מעשיו • ברוך פודה ומציל :
 ברוך המנחיל מנוחה לעמו ישראל ביום שבת קדש :
 מלך מהלל בתשפחות :

(כיו"ס אומרים ברוך שנתן לעמו ישראל נשבת את יום השבת הזה •
 ואת יום כספא חג המצות כסבופות חג השבועות כסוכות חג הסוכות
 כשכיני עזרת שמיני חג עצרת הזה • את יום טוב מקרא קדש הזה :)

ברוך הוא וברוך שמו • וברוך זכרו לעולמי עד : ברוך
 אתה יהוה אלהינו מלך העולם המלך הגדול
 והקדוש אב הרחמן מהלל בפי עמו משבח ומפואר
 בלשון כל חסידיו ועבדיו • ובשירי דוד עבדך נהללך
 יהוה אלהינו בשפחות ובזמירות נהודך • נגדלך •
 נשבחך • נפאריך • נרוממך • ונמליכך • ונקדישך •
 ונעריצך • ונזכיר שמך מלכנו אלהינו יחיד חי
 העולמים • משבח ומפואר שמו עדי עד • ברוך אתה
 יהוה מלך מהלל בתשפחות :

א כשנת ויום טוב אין אומרים מזמור לתודה ואומרים במקומו מזמור שיר
 ליום השבת :

ב המנהג הנכון הוא שלא לומר כיו"ט פסוק הראשון אלא כמו שנוהגין בכמה
 מקומות ובארץ הלכתי טוב"ב להתחיל כיו"ט מטוב להודות וכמ"ס כ"ט ואף
 שנתנו הרב לחס חמודות והרב שכ"ה נ' סי' נ"א ב' טעמים להנוהגים לומר
 גם כיו"ט מתחלת המזמור כמו בשבת • הטעם האחד דאין לשנות המזמור דאין
 חשש • ועוד דגם יו"ט נקרא שבת כדכתיב וספרתם לכם ממחרת השבת ע"כ •
 נ"ל דאין ב' טעמים אלו מפסיקים עם הטעם הראשון כיון דמפני שהוא יו"ט
 ולא שבת הוא דמשנים לית לן כה והכי עדיף כדי להורות דהיום יו"ט לא
 שבת • גם הטעם הב' אינו נכון שהרי כ' מהר"ל ז"ל סוף הלכות דהיום יו"ט דאע"ג
 דיו"ט שבת נמי מתקרי יום השבת מיהו לא מתקרי ע"ס • כי על כן לפכ"ד
 המנהג

מוסף של שבת

סי' קי"ד בלא הזכיר מוריד הנסס והכא נמי הוא דומה בדומה • הרב זרע
 אמת ח"ג בליקוטי א"ח אשר לו סס אחר הס"ות סי' רס"ח :
 ח הם נסתפק אם התפלל מוסף של שבת או אם התפלל תפלה של חול אינו
 חוזר על הספק דחומרו של יוס גורם דרמי אנפטיה באותה שעה ומדבר
 משבת • הרמ"ע בס' הלפסי ווט"ל כ"י מח"כר סי' רס"ח אות ה' :
 ט ספק התפלל מוסף או לא התפלל אינו חוזר ומתפלל אפילו בתורת נדבה
 דאין מוסף בא בנדבה ועוד דאין מתפללין נדבה בשבת וי"ט • מח"כר :
 י אם טעה והתחיל ישמח משה או אתה קדשת או אתה אחד במקום תכנת
 שבת דמוסף וכוזר בהמלע הנרכה שהתחילה בטעות פוסק ומתחיל תכנת
 שבת • ת"הד • מג"א :

א האזהבי דבריה • כן הוא בספרים האזהבי בה"א • ואף שאין ה"א הידיעה
 באה על הסמיכות • י"ל מאחר שנאה לתלום אותיות תשר"ק י"א מן הכלל
 כמו שמלינו האלהי מקרוב אינו האמור בירמיה כ"ג שבא בדרך הסמיכות עם
 ה"א הידיעה • ט"ל דר"ב ע"א :

ככון לומר תכנת ואח"כ יהי רצון

<p> לְמִשָּׁה צְוִיתָ עַל-הָרַר סִינֵי מִצֹּת שַׁבָּת זְכוֹר וְשָׁמֹר וּבֹו צְוִיתָנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ לְהִקְרִיב בָּהּ קָרְבָן מוֹסֵף שַׁבָּת בְּרֵאוּי : פְּעֻלֶיהָ בְּרֵאוּי וְתַצְוֵנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ לְהִקְרִיב בָּהּ קָרְבָן מוֹסֵף שַׁבָּת בְּרֵאוּי : </p>	<p> תִּכְנַת שַׁבָּת רְצִיתָ קָרְבְּנוֹתֶיהָ צְוִיתָ פִּירוּשֶׁיהָ עִם סְדוּרֵי נִסְכֵיהָ מְעַנְנֶיהָ לְעוֹלָם כְּבוֹד יִנְחִלוּ מוֹעֲמֶיהָ חַיִּים זְכוֹ וְגַם הָאֹהֲבֵי דְבָרֶיהָ גְּדוּלָהּ בְּחָרוּ אֵזוּ מִסִּינֵי גְּצֻזוֹי צְוִיתָ פְּעֻלֶיהָ בְּרֵאוּי וְתַצְוֵנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ לְהִקְרִיב בָּהּ קָרְבָן מוֹסֵף שַׁבָּת בְּרֵאוּי : </p>
---	--

ב תמידים כסדרן • ז"ל תמידים במ"ס נסוף כי כך הוא כלשון זכר וברוב
 הספרים נדפס כנו"ן והוא טעות • ט"ל סס :
 ג זאת מוסף • כל"ל בוא"ו כתחלה כי כן הוא בסדורים מדוייקים וכן כתבו
 האחרונים • ט"ל סס :

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיהָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵהֵי אֲבוֹתֵינוּ •
שֶׁתְּעַלְנוּ בְּשִׂמְחָה לְאַרְצֵנוּ • וְתַטְעֵנוּ בְּגְבוּלָנוּ •
וְשֵׁם גַּעֲשֵׂה לְפָנֶיהָ אֶת קָרְבְּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ • תְּמִידִים
כְּסִדְרָן • וּמוֹסְפִין כְּהִלְכָתָן • וְאֵת מוֹסֵף יוֹם הַשַּׁבָּת הַזֶּה •
נַעֲשֶׂה וְנִקְרִיב לְפָנֶיהָ בְּאַהֲבָה כְּמִצְוַת רְצוֹנָהּ כְּמוֹ
שַׁבָּתָת עָלֵינוּ בְּתוֹרָתָךְ עַד יְדֵי מִשָּׁה עַבְדְּךָ בְּאָמֹר :
וְכִיּוֹם